

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในฐานะที่ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทย ความสำคัญของภาษาไทยย่อมมีมากที่สุด เพราะเป็นเครื่องหมายแสดงความเป็นชาติ เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวน้ำใจ และเป็นเครื่องมือในการสื่อสารติดต่อระหว่างคนไทยด้วยกัน นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรม ในการศึกษาเล่าเรียนในการประกอบอาชีพและในการปกครองด้วย¹ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ปัจจุบันนี้คนไทยส่วนหนึ่งไม่ค่อยจะไต่ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทยดังกล่าวมาแล้ว โดยเฉพาะนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาที่ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยก็มีอยู่เป็นจำนวนมาก เพราะจากการสอบถามปรากฏว่า ส่วนใหญ่สอบผ่านวิชานี้ แต่คะแนนเฉลี่ยต่ำมาก ซึ่งแสดงว่าครูและนักเรียนยังไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ของภาษาไทยแท้ การแก้ไขข้อบกพร่องและปัญหาต่างๆ มีน้อย ปัญหาของภาษาไทยที่ควรแก้ไขอย่างเร่งด่วนคือ ปัญหาคนตัวครู นักเรียน หลักสูตร แบบเรียน แบบฝึกหัด คำบริหารและนิเทศการศึกษารวมทั้งปัญหาเกี่ยวกับระเบียบและวิธีปฏิบัติงาน²

ผลการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาเป็นแรงกระตุ้นให้วิจัย ซึ่งมุ่งหวังที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาไทยดีขึ้น ประการณาคือจะหาทางปรับปรุงและแก้ปัญหาดังกล่าวนี้ เมื่อพิจารณาแล้วคิดว่าทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวและครูอื่น ๆ พยายามที่จะ คือ เสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทยให้แก่ตนเองและนักเรียน ปรับปรุงวิธีสอนให้เหมาะสมใจและน่าสนใจ สร้างวัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนและสร้างแบบฝึกหัดให้นักเรียน

¹ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, บันทึกคนควาภาษาไทย (พระนคร : กรุงเทพมหานครพิมพ์, 2514), หน้า 1.

² กรมวิสามัญศึกษา, ข้อคิดเห็นในการปรับปรุงงานวิชาการ เกี่ยวกับวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษา (พระนคร : 2516) (อัครสาเนา), หน้า 1 - 2.

ไต่ถามจนเกิดความเข้าใจ และ เกิดทักษะในเรื่องนั้นยิ่งขึ้น ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ศอกภาษาไทยมากขึ้นกว่าเดิม

การเรียนการสอนในโรงเรียนทั่ว ๆ ไป ครูมักใช้แบบเรียนในการสอนเพียงเล่มเดียว การให้ทำแบบฝึกหัดมีน้อย เป็นเพราะครูไม่มีเวลาเพียงพอที่จะสร้างแบบฝึกหัดขึ้นมา และแบบฝึกหัดที่มีขายโดยทั่ว ๆ ไป ก็มีไม่มากนัก ผู้วิจัยจึงมีความสนใจเป็นพิเศษในเรื่องการทำแบบฝึกหัดประกอบบทเรียน และคิดว่าถ้าผู้วิจัยสร้างแบบฝึกหัดขึ้นมา นอกจากตนเองจะนำไปใช้ประโยชน์ได้แล้ว อาจเผยแพร่ให้เพื่อนครูนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้อีกด้วย

การสร้างแบบฝึกหัดเรื่องใดก็ตาม จะต้องคำนึงถึงเนื้อหาเป็นสำคัญ เนื้อหาวิชานั้น จะต้องเป็นปัญหาสำหรับนักเรียน ซึ่งครูผู้สอนพยายามหาทางแก้ไขให้ดีขึ้น ดังนั้นจึงจำเป็นจะต้องสำรวจเสียก่อนว่า วิชาภาษาไทยทั้ง 3 หมวดคือ หลักภาษาไทย การใช้ภาษาและวรรณคดีนั้น นักเรียนมีปัญหาในเรื่องใดมากที่สุด

ในการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทยพบว่า นักเรียนชอบเรียนวิชาวรรณคดีมากที่สุด และชอบเรียนหลักภาษาไทยน้อยที่สุด งานวิจัยที่สนับสนุนค่ากล่าววนี้คืองานวิจัยเรื่องปัญหาการสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนมัธยมแบบประสมของมณฑลวรรณ ทองสุโขทัย³ ซึ่งได้วิจัยไว้ว่า วิชาในหมวดภาษาไทยที่นักเรียนชอบมากที่สุดคือ วิชาวรรณคดี คิดเป็นร้อยละ 84.39 และวิชาที่ไม่ชอบมากที่สุดคือ วิชาหลักภาษา คิดเป็นร้อยละ 61.17

จากผลงานวิจัยดังกล่าวแล้ว แสดงว่าวิชาหลักภาษาไทยเป็นวิชาที่เป็นปัญหาสำหรับครูและนักเรียนมาก อันที่จริงวิชาหลักภาษาไทยเป็นวิชาที่สำคัญ เพราะถ้านักเรียนเรียนวิชานี้ได้ ก็จะได้เรียนวิชาอื่นได้ก็ด้วย แต่เหตุที่นักเรียนไม่ชอบเป็นเพราะไม่เห็นความสำคัญ เนื้อหาวิชายากเรียนไม่สนุก เรื่องที่เรียนซ้ำกันไม่มีอะไรใหม่ วิธีสอนของครูน่าเบื่อหน่าย ไม่มีกิจกรรมที่เร้าความสนใจ คณะสอนวิชาหลักภาษาไทยน้อย ทั้งในรูป

³มณฑลวรรณ ทองสุโขทัย, "ปัญหาการสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนมัธยมแบบประสม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516), หน้า 124.

ความมุ่งหมายและประโยชน์ของการเรียน⁴

ทางที่จะแก้ไขปัญหาคือความไม่ชอบเรียนหลักภาษาของนักเรียนที่ควรทำคือ ปรับปรุงวิธีสอนให้น่าสนใจ ใ้ข้อป้การการสอนและมีกิจกรรมประกอบ ไม่มุ่งเนื้อหาแต่เพียงอย่างเดียว ส่วนเรื่องเนื้อหา จะต้องจัดให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้มากที่สุด และการสอนจะต้องให้สัมพันธ์กับทักษะอื่น ๆ ด้วย⁵ วิธีการสอนที่จะทำให้นักเรียนสนุกอีกวิธีหนึ่งคือ การให้นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดมาก ๆ ⁶

เมื่อได้ทราบว่า วิชาหลักภาษาไทยเป็นวิชาที่เป็นปัญหาที่สุดแล้ว ผู้วิจัยจึงตั้งจุดหมายที่จะสร้างแบบฝึกของเนื้อหาวิชาหลักภาษาไทย เพื่อสนองขอเสนอแนะที่ว่า นักเรียนจะเรียนหลักภาษาไทยสนุก ควรจะใ้ทำแบบฝึกหัดมาก ๆ และสนองความสนใจของตนเอง ในด้านเนื้อหาหลักภาษาที่จะนำมาสร้างเป็นแบบฝึกนั้น จากประสบการณ์ทราบว่านักเรียนมีจุดอ่อนในวิชาหลักภาษาไทยแทบทุกเรื่อง นับตั้งแต่เรื่องการผันวรรณยุกต์ คำมูล คำประสม คำเป็น คำตาย วลี ประโยค ฯลฯ แต่ผู้วิจัยเห็นว่าเรื่องวรรณยุกต์เป็นจุดอ่อนที่น่าจะแก้ไขโดยรีบด่วน ทั้งนี้เพราะวรรณยุกต์เป็นลักษณะเด่นอย่างหนึ่งของภาษาไทย ซึ่งมีประโยชน์ในการสร้างเสียงและความหมายของคำมาก - แต่นักเรียนซึ่งได้เรียนเรื่องวรรณยุกต์มาตั้งแต่ชั้นประถมเรื่อยมาจนถึงระดับมัธยมและอุดมศึกษา มีจำนวนไม่น้อยที่ยังผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง สาเหตุที่นักเรียนมีข้อบกพร่อง ในเรื่องการผันวรรณยุกต์เป็นเพราะ

⁴ประภาศรี สุกมรรทัก, " ปัญหาการสอนหลักภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย " (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ มัธยมศึกษาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508), หน้า 115.

⁵สุจริต เพ็ชรชอบ, " การสอนหลักภาษาไทย, " คู่มือครูวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พระนคร : มงคลการพิมพ์, 2512), หน้า 130.

⁶นิรันดร นวมารค, จุดสาร์ภาษาไทย (พระนคร : หน่วยศึกษานิตเทศก์ กระทรวงศึกษาธิการ, 2515), หน้า 65.

เวลาเรียนและการฝึกฝนน้อย ความแม่นยำจึงไม่มี ประกอบกับรูปและเสียงของวรรณยุกต์มีทั้งที่ตรงกันและไม่ตรงกัน จึงทำให้นักเรียนเกิดความสับสนอยู่เสมอ

นอกจากจะมีความสับสนในเรื่องการผันแล้ว ยังมีปัญหาในเรื่องการเขียนภาษาไทยไม่ถูกต้องด้วย⁷ งานวิจัยที่สนับสนุนคำกล่าวนี้คือ งานวิจัยของสามารถ ศักดิ์เจริญ⁸ เรื่องปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในจังหวัดภาคใต้ ซึ่งได้วิเคราะห์การเขียนคำผิดของนักเรียนไว้หลาย ๆ อย่างที่สำคัญอย่างหนึ่งคือ การเขียนคำผิดโดยใช้รูปวรรณยุกต์ผิด แสดงความไม่เข้าใจหลักภาษาของนักเรียน และมีกสะกดคำผิด โดยคิดเพี้ยนเสียงเท่านั้น จึงมีรูปคำที่ไม่มีที่ไ้ใช้ขึ้นมา นอกจากนั้นความผิดพลาดในเรื่องการเลือกตัวพยัญชนะทำให้นักเรียนใช้รูปวรรณยุกต์ผิดด้วย

เนื่องจากการเขียนไม่ถูกต้อง บางครั้งทำให้การอ่านผิดพลาดไปเลย เพราะการอ่านต้องอ่านจากตัวเขียน ดังนั้นวรรณยุกต์ 4 รูป จึงก่อความสับสนให้แก่ผู้ใช้ไม่น้อย แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าหากมีแบบฝึกหัดการผันวรรณยุกต์ การอ่านและการเขียนคำสำหรับฝึกนักเรียนมาก ๆ ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้คงจะหมดไปหรือลดน้อยลงเป็นลำดับ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบฝึกการผันวรรณยุกต์ และนำไปใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีความแม่นยำในการผันวรรณยุกต์ยิ่งขึ้น
2. เพื่อสำรวจปัญหาการเรียนการสอนเรื่องการผันวรรณยุกต์และหาวิธีแก้ปัญหาลikeการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ

⁷สุริยา รัตนกุล, " ปัญหาเรื่องวรรณยุกต์ในภาษาไทย ", วารสารธรรมศาสตร์, (พฤศจิกายน, 2514), 150.

⁸สามารถ ศักดิ์เจริญ, " ปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในจังหวัดภาคใต้ " (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516), หน้า 78.

3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า และสร้างอุปกรณ์ในการเรียนการสอน เรื่องการผันวรรณยุกต์

4. เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกภาษาไทยเรื่องอื่น ๆ ต่อไป

วิธีดำเนินการค้นคว้าและวิจัย

1. สืบหาปัญหาและขอบกพร่องในการ เรียนการสอนเรื่องวรรณยุกต์
2. ศึกษาเทคนิคและวิธีเขียนแบบฝึก
3. ศึกษาเรื่องเสียงจากตำราภาษาศาสตร์
4. ศึกษาเรื่องไวยากรณ์ คำเป็นคำตาย วรรณยุกต์ และวิธีผันวรรณยุกต์

จากตำราหลักภาษาไทย

5. ตั้งความมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมของแบบฝึก แล้วสร้างแบบฝึกให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายนั้นแล้นำไปทดลองใช้

6. สร้างขอทดสอบ เพื่อทดสอบนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึก

7. ตัวอย่างประชากรที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งชายและหญิง

จำนวน 30 คน

8. หาประสิทธิภาพของแบบฝึกโดยดูจากคะแนนความก้าวหน้าของนักเรียนจากการทำขอทดสอบ ก่อนและหลังการใช้

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ผู้วิจัยคาดว่า ผลจากการวิจัยครั้งนี้จะมีประโยชน์ต่อผู้วิจัยและต่อวงการศึกษาดังนี้

1. เป็นแนวทางใหญ่ผู้วิจัย ครู และผู้สนใจอื่น ๆ สร้างแบบฝึกสำหรับบทเรียนภาษาไทยบทอื่น ๆ ต่อไป

2. เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย และครูในการนำเอาไปสอนการผันวรรณยุกต์ในโรงเรียน ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. นักเรียนจะได้ใช้แบบฝึกการผันวรรณยุกต์นี้เป็นอุปกรณ์ที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจ และเกิดทักษะในการผันวรรณยุกต์ยิ่งขึ้น

คำจำกัดความ

แบบฝึกการผันวรรณยุกต์ หมายถึงแบบฝึกหัดกิจกรรมและอุปกรณ์ที่ให้นักเรียนฝึกฝน ทั้งการผันวรรณยุกต์ การอ่านและการเขียน

นักเรียน หมายถึงนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง โรงเรียนบางยี่ขันสงเคราะห์ ตำบลบางยี่ขัน อำเภอบางกอกน้อย กรุงเทพฯ

ความจำกัดของการวิจัย

1. เนื่องจากมีเวลาจำกัด ผู้วิจัยไม่สามารถนำแบบฝึกไปใช้กับนักเรียนได้ครบทุกชุดตามที่สร้างขึ้นมา จึงได้เลือกเพียงบางชุด และเป็นชุดที่ฝึกการผันรูปและเสียงวรรณยุกต์เป็นส่วนมาก ชุดที่ฝึกอ่านและเขียน ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมและฝึกให้นักเรียนมีพัฒนาการขึ้นได้เท่าการผันรูปและเสียงวรรณยุกต์ จึงนำไปจัดรวมไว้ในชุดเพิ่มเติม ซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ครูที่ได้อาณาการวิจัยนี้ เพื่อนำไปใช้ฝึกนักเรียนในระดับที่สูงหรือทำการในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งไปบาง

2. เนื่องจากช่วงเวลาระหว่างการทดสอบก่อนฝึกและหลังฝึกห่างกันเพียง 5 วัน นักเรียนอาจจำขอทดสอบบางข้อได้ จึงมีผลทำให้คะแนนของการทดสอบครั้งหลังอยู่ในระดับสูงกว่าความเป็นจริง ดังนั้นผลของการวิจัยจึงอาจจะไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร

3. เนื่องจากเวลาของการฝึกเป็นเวลาที่มีนักเรียนโรงเรียนต่าง ๆ ใกล้เคียงกันได้ ผู้วิจัยจึงมีโอกาสได้ฝึกนักเรียนเพียงกลุ่มเดียว และโรงเรียนเดียวซึ่งนับว่าน้อยมาก ดังนั้นผลที่ได้จึงไม่อาจยึดถือได้ว่า เป็นตัวแทนที่ดีของการวิจัยได้ แบบฝึกนี้อาจใช้ได้กับนักเรียนโรงเรียนนี้ แต่ถ้านำไปใช้กับโรงเรียนอื่นผลอาจแตกต่างกันไปบ้าง

ขอสมมติฐาน

เมื่อนักเรียนได้ทำแบบฝึกแล้ว นักเรียนจะมีทักษะในการผันวรรณยุกต์ ในการอ่านและการเขียนคำแตกต่างไปจากเดิมในทางที่ดีขึ้น